

Móra Ferenc: PÓSA LAJOS SÍRJÁRA *

Költő sírjára... Régi téma.
Dalt mégis errül mondok én ma,
S szíved porára, mesterem,
Ibolya-csokrul ráteszem.

Ott termett, hol a Tisza árja
Királyi képet ölt magára,
Míg behódol kanyaros
Futással a szilaj Maros.

Ott termett, ahol délibábos
Tükörbe néz a régi város.
Puszták ölén álomsziget,
A dús, a bús, a hű Szeged.

Hol az idő sosem sietve,
Járja inkább halk-lépegetve
Mohos fejű házak sorát,
Mik őrzik lábaid nyomát.

Ó, ott sokat elemlegetnek!
Ott még a szívek melegebbek,
S az emlék nem úgy múlik el,
Mint meleg arcon a hópehely.

Ott még az emlék drága szőnyeg,
Friss színt selymébe egyre szőnek
Aranyszálakból hű kezek,
Múló és nyíló életek.

Ott dalaid muskátlibokra
Mindig nyit a kis ablakokba
S a tanyai pásztorgyerek
Aján kesergőd kesereg.

S hol sárgarigók enyelegnek,
Márványhegedűs a ligetnek
Árnyán csak rólad muzsikál,
Nagy birodalmú dalkirály!

S apród, ki voltam udvarodba,
S most dalcsoport teszek sírodra:
Én is csupán azt hoztam el,
Mit a te földed megnevel.

Vagyok nótázó emberecske,
Magam zugának méla tücske,
Nem hangszer, mely csodákat ont:
Mezőkön csendülő kolomp.

Dalomnak nincs sok cifrasága:
Mint almafa virágos ága,
Magától nyílik, s hervad el –
Csak almát soha se nevel.

Rózsétüzem nem látszik messze,
Magamnak ég csak híves este,
Hamvát befödi az avar,
De míg ég: tiszta és magyar.

S ha nincs is egyéb benne semmi,
Már szívemet sírodra tenni
Élő virágul rá merem,
Áldott tanító-mesterem!

* Székfoglaló a Petőfi-társaságban; felolvastatott 1916. III. 12.-én